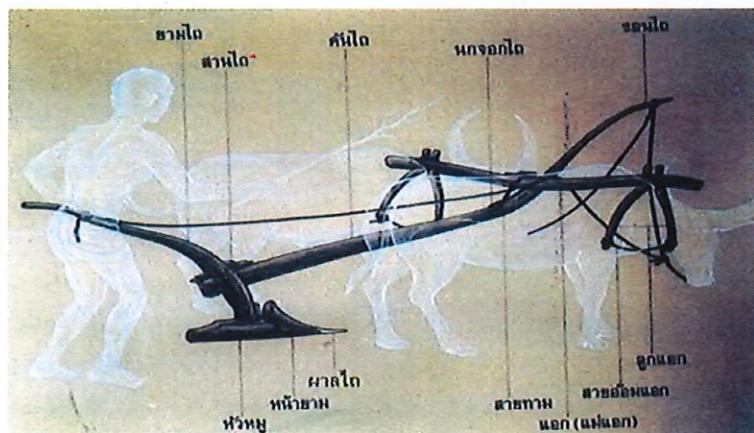

เครื่องไม้

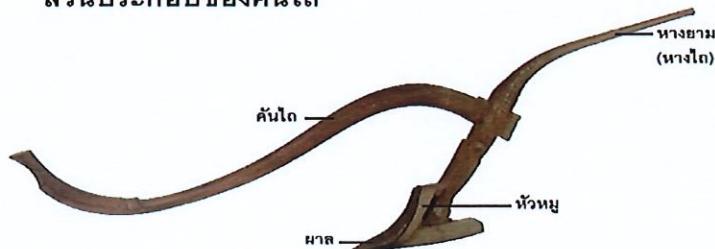
นายชринทร์ พิรุณ นักวิชาการ

ในอดีตการทำข้าวต้องอาศัยแรงคน และแรงวัวควายเป็นหลัก เครื่องมือเครื่องใช้ที่ใช้ส่วนใหญ่ต้องพึ่งพาคนงาน ทำเองใช้เอง เครื่องไก่เป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการทำนา ใช้ในการไถกลับ แปรติดเพื่อกำจัดวัชพืช และทำให้ดินร่วนซุยก่อนเริ่มการหัวน ไก ปัก ดำเน เครื่องไก่เป็นคำรามสำหรับเรียกอุปกรณ์เที่ยมวัว ควายในการไก คราด ประกอบด้วยไก คราด และแอก หรือโภกในกรณีไกเดี่ยว (เครื่องไก สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 2 หน้า 550-551)

เครื่องໄຄเป็นเครื่องมือที่ประกอบด้วยหlaysยส่วน การทำจึงใช้วลานานพอสมควร เนื่องจากต้องเสาะหาไม่นื้อเห็นiy และแข็ง หรือแก่นไม่นื้อแข็ง ที่มีลักษณะโค้งองไก่เดียงกับขั้นส่วนต่าง ๆ ของเครื่องໄຄแต่ละขั้น เช่น ไม้คำเสา ไม้ชี้เหล็ก นำไม้ม้าผ่านขั้นตอนการถาก เหลา ขัด ตอกแต่งให้ได้รูปแบบ และลักษณะตรงตามที่ต้องการ เทuth ที่ต้องใช้ไม่นื้อแข็ง หรือแก่นไม่นื้อแข็ง เนื่องจากเครื่องໄຄต้องรับแรงดึงจากวัวควาย และแรงเสียดทานจากดินในขณะไก่ ไม่ที่ใช้ต้องแข็งและทนทานสามารถรับแรงดึงและแรงเสียดทานได้ หากใช้ไม่นื้ออ่อนเมื่อโดนแรงดึง และแรงเสียดทานมาก ๆ ทำให้แตกหักพังเสียหายได้ง่าย ต้องซ้อมแซมหรือประกอบขึ้นใหม่ ทำให้เสียเวลาในการทำงาน เครื่องໄຄมีส่วนประกอบต่าง ๆ ดังนี้

ส่วนประกอบของคันไถ

ส่วน行政区划

1. ทางยาม หรือยามไถ คือส่วนที่ใช้จับเวลาไถเพื่อประคงให้ผลลัพธ์ตรง เอียงซ้ายหรือขวาเพื่อผลักหน้าดินตามแต่ผู้ไถต้องการ เป็นไม้ชิ้นเดียวทำให้เป็นลักษณะเอียงจากหัวหมุประมาณ 15 องศา ทางยามเป็นส่วนที่เสียบลงบนหัวหมุ มีลักษณะโค้งงอส่วนปลายมีที่จับสำหรับบังคับไถให้ทรงตัวหรือเคลื่อนไปในทิศทางที่ต้องการความสูงประมาณแค่สะเอว ช่วงกลาง ๆ ของทางยามจะเจาะเป็นช่องสำหรับเสียบคันไถ ทางยามยาวราวเมตรเศษ (สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 2 หน้า550)

2. คันไถ เป็นส่วนที่เสียบติดกับหางยาน โดยมีسانไถ หรือลิ่มไถตอกไว้ คันไถมี 2 แบบ คือ “คันไถแบบไถคู่” ใช้วัว 2 ตัว จะมีลักษณะตรงยาวในช่วงต้นส่วนปลายจะค่อยเล็กลงเชิดขึ้น เรียกว่า “งอนไถ” ด้านข้างของคันไถทั่งจากปลายสุดลงมาราว 2 ศอก ตอกลิ่ม หรือเดียยไม้ เรียกว่า “นกจอก” ขนาดโตกว่าหัวแม่เท้าไว้วัดวาร ลิ่มไม่นี้ จะครอบด้านตรงข้ามกับงอนไถ โผล่ยาวจากคันไถออกมาราว 2 เซนติเมตร สำหรับไว้เกี่ยว “สายฟาม” ซึ่งเป็นเชือกคล้องคันไถกับเสา ส่วนอีกแบบหนึ่งคือ “คันไถแบบไถเดียว” ใช้วัวหรือควายตัวเดียว มีลักษณะตรงในช่วงที่เสียบติดกับหางยาน ส่วนปลายองนต้ำ เมื่อวางไถตั้งตรง งอนไถจะต่าเบื้องเรียดิน คันไถได้ยืนตัวไม่ได้สูงจากกีดทำงอนไถให้คอดสำหรับเกี่ยว เชือกซึ่งผูกโยงจากโภคนบันคอกสัตว์ได้(สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 2 หน้า550)

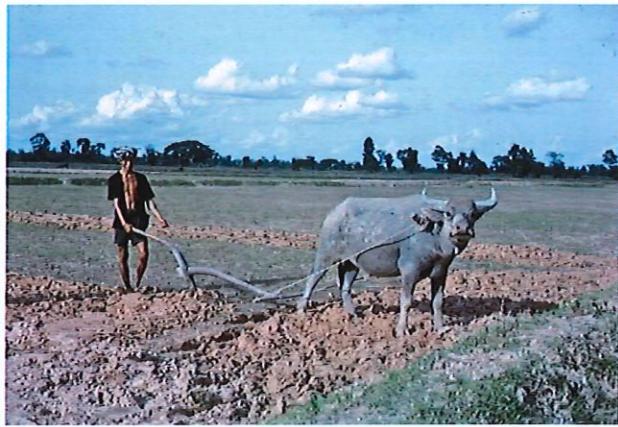
ค้นໄຊແບບໄຄດູ ກາພາຈກ <http://www.openbase.in.th/node/6866>

คันไกแบบไกดียว

၅၈

ໄກເດືອນ

<https://www.masasom.com/article/48%0E%0B%88%A3%0E%0B%89%0B%5F%0E%0B%89%0A%79%0E%0B%89%0B%4F%0E%0B%89%0A%79%0E%0B%89%0C%0E%0B%89%0B%29%0E%0B%89%0999%0E%0B%99%084%0E%0B%89%06%0E%0B%89%0999%0E%0B%89%0B%29%0E%0B%99%082%0E%0B%88%0A%0E%0B%89%0A%3F%0E%0B%89%0B%29%0E%0B%89%03%0E%0B%89%093>

3. หัวหมู เป็นส่วนที่วางกับพื้น ช่วงกลางเจ้ารูสำหรับเสียบหางยาม โดยใช้ลิ่มไม้ตอกอัดไว้ ส่วนหน้าสุดทำแหลมมันสำหรับใส่ผลลัพธ์ได้ หัวหมูนี้ส่วนหน้าจะมีลักษณะลากเฉียงโคงประมาณ 45 องศา ลงไปรับเรียบสนิทกับผลลัพธ์ “หน้ายาม” หัวหมูส่วนนี้ข้างจะใช้ขวนต่อหรืออ่อนจุดแต่งอย่างดีกว่าเมื่อผลลัพธ์ได้ ดินแล้วพอดีกับกลากผ่านหน้ายามจะหลิกกลับบนไว้ล่างทันที หัวหมูจะยาวประมาณ 1 ศอก สูงราวคึบเศษ(สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 2 หน้า550)

ພາລິໄຕ

ภาพจาก

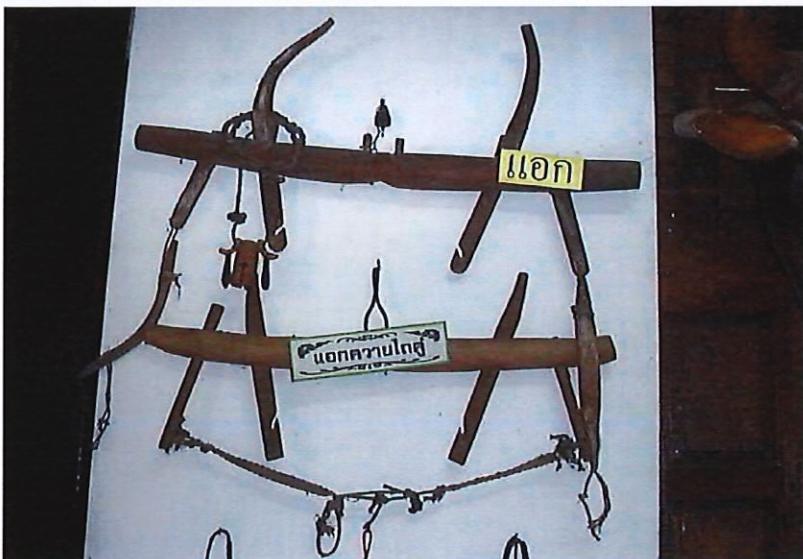
<https://www.masasom.com/article/48/%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0%B8%A7%E0%B8%B4%E0%B8%A7%E0%B8%9C%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%84%E0%B8%96%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%82%E0%B8%9A%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%93>

การเลือกไม้มาทำหัวหมูจะต้องเป็นไม้เนื้อแข็งและเหนียวเนื่องจากต้องรับแรงดึงและเสียดสีกับดิน และต้องมีรูปร่างใกล้เคียงตามลักษณะของหัวหมู นำมาตัด เหลา ขัดตกแต่งให้ได้ตามขนาดที่ต้องการ ภูมิปัญญาอีกอย่าง

หนึ่งที่สำคัญมากในการทำหัวหมู คือ การขัด เหลาหัวหมูในส่วนที่เรียกว่าหน่าน้ำยามจะต้องทำให้มีลักษณะเป็น มุมๆ ลาดเอียงที่พอเหมาะสมให้ดินที่โลหะรื้อขึ้นมาหลุดลอกกลับหน้าดินจากบนลงล่างได้พอดี หัวหมูเป็นส่วนที่จะต้อง เสียดสีกับพื้นดินเพื่อหลุดลอกดินจากบนไว้ล่างซึ่งจะต้องรับแรงเสียดสี แรงเสียดทานมาก หากใช้มือย่องเดียว ไม่สามารถทนทานได้โดยเฉพาะส่วนปลายของหัวหมูที่ต้องจิมฝังลงไปในดิน จึงแก้ปัญหาโดยการทำโลหะ จำพวกเหล็กนำมาร่วมครอบปลายหัวหมูอีกที เรียกว่าผลลัพธ์การทำให้มีความแหลมคมแข็งแรงทนทาน

4. ออก และໂກກ

ແເກ ເປັນໄມ້ທີ່ວາງຂວາງຄວວ້ວ ທີ່ອຄວາຍທີ່ເຫື່ມຄຸ້ມື້ນາດໂຕຣາວທ່ອນແນນ ຍາວຣາວ 1 ວາ ສ່ວນກລາງຂອງແເກ
ຈະຮູ້ຮ່ອຍເຂົ້າສຳຫັບໂຍງກັນອອກຈອກໄດ້ ສ່ວນປລາຍທັງສອງຂັ້ງແຕ່ລະຂັ້ງຈະຮູ້ສອດໄມ້ນາດເທົ່າໜ້ວແມ່ເຫົາຍາ
ຮາວ 1 ພຸດ 2 ອັນ ໃຫ້ຮູ້ເສີຍບ່າງກັນຮາວ 1 ດີບ ປລາຍໄມ້ທີ່ເສີຍບ່າງໃຫ້ປລາຍພາຍອອກເຮືອກວ່າ “ລູກແເກ” ມີວິສຳຫັບ
ສ່ວນຄ່ອມບນຄອສັ້ຕົວ ເພື່ອໃຫ້ລູກແເກຄ່ອມກະຮະຊັບ ຈຶ່ງໃຫ້ເຂົ້າກຫຼື້ວາຍໄໂຍງຈາກໂຄນລູກແເກອັນໃນ ສອດສັດ
ປລາຍລູກແເກທັງສອງໄວ້ ແລ້ວປລາຍເຂົ້າກທີ່ເປັນທ່ວງຄລົ້ງໄວ້ກັບປລາຍແເກແຕ່ລະດ້ານ ເຂົ້າຄລົ້ອໂຢງລູກແເກນີ້
ເຮືອກວ່າ “ອົມແເກ” ທີ່ອ ສາຍຮັດແເກ”

โภค การได้เดียวจะใช้โภคแทนออก โภคทำด้วยไม้ข้าดประมาณเท่าปปลายแขวน เป็นรูปองค์ค้าง ช่วงปลายทั้งสองทำเป็นหยักสำหรับคล้องเชือกอ้อมคอวัวควาย เรียกว่า “หู” (สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 2 หน้า 550-551)

ภาพจาก <https://sites.google.com/site/zaq09944/xa>

ก

ก

พ

จ

ก

ก

https://www.facebook.com/jiraphun37/photos/%E0%B9%81%E0%B8%AD%E0%B8%81%E0%B9%84%E0%B8%96%E0%B8%99%E0%B8%B2_%E0%B8%82%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%94_%E0%B8%A2%E0%B8%B2%E0%B8%A780%E0%B8%8B%E0%B8%A1_%E0%B8%AA% E0%B8%82% E0%B8%99% E0%B8%B2% E0%B8%94% E0%B8%A2% E0%B8%B2% E0%B8%A780% E0%B8%8B% E0%B8%A1% E0%B8%94% E0%B8%A3% E0%B8%A7% E0%B8%A1% E0%B8%AA% E0%B9%88% E0%B8%87% E0%B8%9E% E0%B8%B1% E0%B8%AA% E0%B8%94% E0%B8%96% E0%B8%9B% E0%B8%93/758789761125851/

5. คราด ทำด้วยไม้สำหรับเที่ยมวัคવายในการคราด din หญ้าหลังจากໄกแล้ว แยกหญ้าที่เป็นวัชพืชออก
จาก din และทำให้ din เหลวเป็นตมเพื่อการห่ว่านกล้า(ห่วานตม)หรือการปักดำ คราดประกอบด้วย 4 ส่วน คือ แม่
คราด ซี่คราด มีอคราด และคันคราด(สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 2 หน้า 551)

ภาพจาก http://esarnsa-on.blogspot.com/2010/02/blog-post_16.html

แม่คราด ทำด้วยไม้ท่อนไม้สี่เหลี่ยมขนาดหน้าตัดประมาณ 3×4 นิ้ว ยาวราว 3-4 ฟุต เจาะรูเรียงกันตามแนว ยาวสไหรับใส่ชีคราด และมือคราด รูที่เจาะส่วนมากนิยมทำเป็นรูกลม รูสี่มือคราดมี 2 รู เจาะห่างจากจุดกลางแม่คราดไปประมาณ 10 นิ้ว ด้านละรู ขนาดรูเส้นผ่าศูนย์กลางราว 1 นิ้ว ส่วนรูใส่ชีคราดจะเจาะตามแนวยาวของแม่คราดเรียงกันไป ระยะห่างประมาณ 4-6 นิ้ว ขนาดรูเส้นผ่าศูนย์กลางเล็กกว่ารูมือคราดเล็กน้อย

ชีคราด จะทำจากไม้ที่มีความเนียนยวและแข็ง เช่น ไม้เหลาของโนน ไม้หมาก หรือแก่นไม้เนื้อแข็งทั้งหลาย ขนาดโตเท่ารูที่เจาะใส่ชีคราด ความยาวแต่ละชีร้าว 6 นิ้ว เสี้ยมปลายให้แหลมมน ชีคราดจะตอกอัดลงในแม่คราด ตามรูที่เจาะไว้ โดยให้ด้านที่เสี้ยมโผล่พื้นอกรอกขอบแม่คราดราว 3-4 นิ้ว

มือคราด ใช้ไม้โตกว่ารูที่เจาะไว้เล็กน้อย 2 อัน บากปลายให้พอตึง ตัดปลายให้อีกด้านเสมอ กัน ให้ได้ความยาวประมาณ 2 ฟุต นำไปทั้งสองตอกอัดลงรูที่เจาะไว้ อีกด้านหนึ่งใช้ท่อนไม้กลมหรือไม้กีไม้ไผ่ขนาดเท่าข้อมือ ยาวกว่าความยาวระหว่างไม้มือคราดเล็กน้อย บากหรือเจรู 2 รู สมมิ้นชั้นลงบนไม้มือคราด ใช้เชือกหรือ hairy ผูกโยงจากไม้ที่พัดบนลงมาบังแม่คราด ใช้ไม้หมุนสกัดให้แน่นเพื่อให้ไม้ที่พัดทับบนกระซับแน่น จะได้ใช้เป็นมือถือเวลาใช้เที่ยมวัวควายได้ถนัดมือ

ส่วนคันคราด ทำด้วยไม้ขนาดเท่าข้อมือ 2 อัน ยาวราว 2 เมตรเศษ ส่วนโคนเล็กปลายเรียว คันคราดนี้จะตอกติดแม่คราดด้านข้างในแนวใกล้เคียงกับรูที่เจาะเสียบมือคราด ส่วนปลายของคันคราดจะรอบผูกติดกัน

<https://board.postjung.com/874857>

<https://m.mgronline.com/south/photo-gallery/9510000112079>